

“Ik betoog om de job aantrekkelijk te houden voor jonge mensen.

Anders blijft er binnenkort niemand over.”

Ik kom vandaag betogen, al ben ik eigenlijk geen voorstander van grote manifestaties: ik houd het liever klein en krachtig. Maar het is de enige manier om te verbinden met gelijkgestemden en om onze stem te laten horen. Mijn eis is simpel: ik wil Bijzondere Jeugdzorg op de kaart krijgen. Laten zien wat voor werk we doen en hoe ons werk de toekomst helpt bepalen.

Dat we niet op de kaart staan, werd tijdens de coronaperiode pijnlijk duidelijk. Iedereen sprak zijn bezorgdheden uit over de ziekenhuizen en rusthuizen. Terecht uiteraard. Maar wij werden niet gezien. Jongeren konden niet naar school, en wij moesten hen met een minimum aan personeel

opvangen. Alles op alles hebben we toen gezet om hen op te vangen. Heeft iemand dat ooit geweten? Nee. We hebben zelfs geen risicopremie gekregen. Niet dat we daar op uit zijn, maar zelfs de minste erkenning kregen we niet.

In al die tijd dat ik hier werk, zie ik de situatie in de jeugdzorg alleen maar achteruitgaan. Al tien jaar lang zijn onze werkingsbudgetten niet aangepast, ze zijn zelfs nooit mee geïndexeerd. We hebben een voedingsbudget van 4,69 euro per kind per dag. Om de vrije tijd van de jonge-

ren zo zinvol en aangenaam mogelijk in te vullen, organiseren we acties, van spaghetti-avonden tot wafels verkopen. Die kopen we dan ook nog eens zelf. Zo sponsoren we eigenlijk onszelf.

De wachtlijsten voor de opnames blijven maar groeien, waardoor het vaak al te laat is als de jongeren uiteindelijk bij ons terecht kunnen. Daardoor krijgen we te maken met complexe problemen, waarvoor begeleiders niet altijd voldoende opgeleid zijn. Als militant is het mijn missie om begeleiders te ondersteunen en ervoor te zorgen dat ze erkenning krijgen voor hun inzet. Want zij zetten zich elke dag in om jongeren weer in de maatschappij te laten functioneren. Daarbovenop is de administratieve druk almaar hoger, waardoor er weinig ruimte is voor een relatieopbouw met de jongeren.

Het is heel frustrerend, als begeleider én als mens, als je niet de tijd en de middelen hebt om de jongeren de nodige nabijheid en hulp te bieden. Ik zie collega's uitvallen door burn-outs, omdat we met te weinig personeel zijn, de caseload te zwaar is, de problematiek van de jongeren te complex, de werkdruk te hoog en de erkenning voor onze inzet te klein. We moeten het doen met minder werkmiddelen en lage lonen. Weinig begeleiders werken hier nog lang, tegenwoordig. Terwijl we gedreven en ervaren collega's nodig hebben in deze sector. Maar wie neemt het hen kwalijk? Onze job is niet aantrekkelijk in deze omstandigheden.

Veel resultaat verwacht ik niet van onze betoging. Ik heb geleerd de lat laag te leggen om teleurstellingen te vermijden. Maar ik ijver koste wat het kost voor minder werkdruk en voor meer tijd voor de jongeren, zodat zij de hulp krijgen die ze verdienen. Daarnaast wil ik dat Bijzondere Jeugdzorg en de inzet van de begeleiders eindelijk erkend worden. Het is hoog tijd dat de overheid zich bewust wordt van het feit dat wij werken met bijzondere jongeren die onze toekomst mee bepalen.”

1,5 miljard

Of was het toch 640 of 220 miljoen euro dat de Vlaamse regering deze legislatuur uitgaf aan externe consultancy? Nadat minister Hilde Crevits in mei verklaarde dat de Vlaamse regering al 1,5 miljard euro aan consultancy uitgaf, veranderde dat bedrag de voorbije maanden naargelang de bron en wat er onder consultancy-opdrachten wordt verstaan.

Dit gebrek aan transparantie is stuitend. De overheid weet niet hoeveel er de voorbije jaren uitgegeven is aan externe consultancy, terwijl er al drie legislaturen lang fors bespaard wordt op personeel. ACV Openbare Diensten wil niet alleen duidelijkheid over de uitgaven, maar vraagt de Vlaamse overheid om deze geldverspilling meteen te stoppen.

“Al de besparingen bij het personeel zijn ruimschoots tenietgedaan door het inschakelen van consultants, uitbestedingen en niet te vergeten het afschaffen van de vaste benoeming, waarvan de kost de komende jaren hoog zal oplopen,” zegt Ilse Remy, sectorverantwoordelijke Vlaams Team bij ACV Openbare Diensten. “Wanneer wij cijfers opvragen over uitbestedingen en consultants blijkt dit onmogelijk uit het boekhoudsysteem te halen. De Vlaamse overheid heeft zelf geen idee hoeveel externen binnen haar diensten tewerkgesteld worden.” Voor ACV Openbare Diensten is de maat dan ook vol. De afspraken over de opmaak van kostenbatenanalyses bij uitbestedingen worden systematisch met de voeten getreden. Wij vragen dan ook een overzicht van alle consultancy-opdrachten en uitbestedingen met de kostprijs, looptijd en resultaat.”